Pregaria.cat

Entrada

Mirant al cel

Per MartaF el dj., 14/08/2025 - 08:00

Fa cinc anys que l'estimat bisbe Casaldàliga va deixar un buit en els nostres cors. Lluitador incansable i un home de fe al servei dels més pobres, dels desposseïts de la terra i dels drets dels indígenes, sempre radical i coherent amb la seva missió, el trobem a faltar més que mai perquè vivim enmig d'una espiral d'insatisfacció capitalista, del poder pel poder, de l'avarícia de tenir i de consumir, oblidant que ser cristians no és res de tot això. Pere Casaldàliga va assumir en primera persona que no es poden defensar els pobres si un mateix no es fa pobre perquè és el que predicava Jesús, i la seva teologia de l'alliberament és la resposta al seu compromís.

Avui recordem el nostre bisbe de l'Amazònia per tota una vida d'activisme, de denúncia social i lluita per la llibertat dels que no en tenen. Com una veu profètica que clama en el desert, la seva és una teologia contra la ignorància, contra la por, contra l'egoisme i el pecat, però també contra l'opressió econòmica i social que degrada la dignitat humana. I això vol dir que és una teologia pastoral que parla al poble de tu a tu perquè cerca donar valor però també veu als invisibles que no tenen dret a parlar: els indígenes, les dones, els negres, marginats d'una societat que els exclou perquè no tenen res. D'aquí, la seva connexió amb l'ecologia integral que nosaltres reivindiquem perquè estimar la natura i protegir-la també vol dir fer-ho de l'explotació dels terratinents que escanyen els més dèbils en qualsevol indret, per més remot que sigui.

Pere Casaldàliga deia que l'Araguaia és el riu més bonic del món. Durant més de trenta anys, aquella regió del Brasil va ser casa seva; una casa que sempre tenia les portes obertes per acollir totes les causes justes i combatre la tirania i la injustícia dels latifundistes. Per això, el seu poble indígena va enterrar el seu bisbe missioner amb els màxims honors, però l'únic privilegi que ell va demanar va ser reposar per a sempre més sota un arbre per estar en comunió amb totes les persones senzilles i anònimes d'aquella segona pàtria que estimava tant.

El seu llegat és com una flama que nosaltres no podem deixar que s'apagui. I la seva teologia i el seu amor ens han d'inspirar com a cristians a mirar al cel, però amb els peus ben arrelats a la terra com si nosaltres també fóssim arbres del bosc.

(Imatge: Marta Finazzi)